

27.10.19, Telecí, neděle Dikčinění

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. Ze svých síní zavlažuješ hory, země se sytí ovocem tvého díla. Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Haleluja. (Ž 104, 1a.13-15.35b)

PÍSEŇ 549 Chvaliž Hospodina

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane a Bože, chceme ti právě dnes, a právě teď poděkovat za vše, co pro nás máš i celý rok činíš. Chceme ti právě dnes, a právě teď poděkovat za to, že tu můžeme být a taky jsme a zároveň se taky aspoň na chvíli zastavit a načerpat sil do nového týdne a do všeho, co nás v něm čeká, a o čem třeba ještě ani netušíme. A současně ti chceme právě dnes, a právě teď poděkovat, že tu jsi s námi a nemusíme se tak ničeho bát. Děkujeme, ale neodcházíme, nýbrž zůstáváme a čekáme na tvé slovo, které chceme, aby vyznělo celému našemu společenství, ale i nám samým osvobodivě, a přitom závazně i do našich životů. Chceme se naučit žít k tvé slávě a nespoléhat jen sami na sebe. Prosíme, dávej nám k tomu otevřenost i ochotu tobě naslouchat, prosíme tě za dar tvého slova, ať vstoupí do našich srdcí a bude nám k užítku. Prosíme a děkujeme, ať svým slovem jsi uprostřed nás.

1. ČTENÍ Dt 8, 2-3

PÍSEŇ 176 Někdo mě vede za ruku

VEČEŘE PÁNĚ

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Všemohoucí Bože,
děkujeme za to, že tvůj Syn, náš Pán Ježíš Kristus, nám ukázal skutečnou svobodu Božích dětí.

Prosíme tě společně za náš domov a za naši zemi:

Ať kráčíme po cestě evangelia, společně se všemi, kdo vyznávají Kristovo jméno i se všemi lidmi dobré vůle.

Chceme být posly dobré zprávy a hlasateli lásky a pravdy, která má svůj původ v tobě.

V této lásce a pravdě ať sloužíme jedni druhým, abychom přiblížili příchod tvého království.

Prosíme o to, skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

POSLÁNÍ Kdo chce být bohatý, upadá do osidel pokušení a do mnoha nerozumných a škodlivých tužeb, které strhují lidi do zkázy a záhuby. Kořenem všeho toho zla je láska k penězům. Z touhy po nich někteří lidé zbloudili z cesty víry a způsobili si mnoho trápení. Ty však se tomu jako Boží člověk vyhýbej! Usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. (1Tm 6, 9-11)

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' (Num 6, 24-26)

PÍSEŇ 485 Král věčný nás požehnej

KÁZÁNÍ Dt 8, 10-14

Milí přátelé,

možná se už budu opakovat, ale protože se s tím setkávám až překvapivě často, proč to nezopakovat.

Máme se dobře. Možná až moc dobře. Dokonce tak dobře, že nic jiného než svůj blahobyt a jakousi vnější zajištěnost ani neznáme. Nebo nepotřebujeme.

A stačí nám to.

Jako farář se však nutně musím ptát, ale stačí nám to?

Opravdu je tak jiná doba, že to, co máme, nám bohatě stačí a po ničem víc ani nepátráme, nepídíme se, nezajímá nás to? Nebo je celý problém ještě někde jinde, třeba v nás, lidech.

Doba se totiž nijak závratně nezměnila, to jen my, lidé, jsme jiní. Jiní v tom, jako bychom si často vystačili jen sami se sebou a mnoho jiného snad kromě rodiny a řady nám příznivých přátel ani nepotřebovali. Ale je tomu tak opravdu?

Fakt už nic jiného v životě nepotřebujeme než to, co máme teď a tady a nějaký jiný, vertikální nebo chcete-li vyšší, snad duchovní rozměr už nás zas tak moc nezajímá?

Nebo i zajímá, ale ne ve společenství nebo aspoň ne v tomto, i když ani jinde to není o moc lepší. Jako bychom ztratili smysl pro celek a vystačíme si prakticky jen sami se sebou a pár nejbližšími.

Měli bychom si však uvědomit a zvláště dnešní den, že všechno, co máme a není toho úplně málo, je od Pána Boha. Ani od církve ani jsme si to často nevytvořili sami, ale jen díky Boží milosti. Bez ní bychom byli, troufám si říci, ztraceni.

Takže díky, Bože a nazdar, já jdu za lepším. Jenže tak jednoduché to není. Najíst se dosyta a poděkovat za to, když už ne Pánu Bohu, tak aspoň kuchařce umí asi každý, zvláště v dobré restauraci, ale vzdát díky za dar života a dobré země, zvláště když to vnímáme tak samozřejmě, to už je umění. A teď proč.

Už jsme si zvykli a pomalu se to i naučili, že všechno často umíme a musíme zvládnout sami, s mnohými věcmi nám ani nikdo jiný nepomůže nebo je přinejmenším nepochopí. Taky k tomu umíme být patřičně kritičtí a některé věci doceníme asi až časem.

Anebo naopak jsme s tím natolik spokojení, že nám to opravdu takhle stačí. Hlavně když máme klid a pokoj a nikdo a nic nás přitom neruší. Ale o čem že to mluví přečtené verše z výzvy k vděčnosti? Snad ne o Bohu, který není ani církví ani sborem, jakkoli je v nich, jak pevně doufám, přítomný.

Ano, nastal čas mluvit o Bohu, o tom, co nám všechno dal a dává, co bychom bez něj neměli a proč je v našich životech tak důležitý. O Bohu, který je tu, jak pevně doufám, s námi a na rozdíl od nás se nikoho a ničeho a nikdy nebojí.

Takže jdeme na to. Bůh je, jinak bychom tu nebyli my. Bůh je, a to i v našich životech, jakkoli si toho často ani nemusíme být vědomi. Bůh je i v naší církvi, např. Českobratrské evangelické, ale určitě je i v jiných, Bůh je zkrátka všude. Nebo teda skoro všude.

Bůh je a co my s tím nebo spíš s ním. Poděkovat mu za to, že je, a že tu můžeme být taky. My bychom tu možná spíš rádi měli ještě jiné lidi, ale ti by tu zase byli ze všeho nejraději sami, a to je pak těžký. Ale už to, že Bůh je, vůbec není samozřejmé, taky by tu vůbec být nemusel a my bychom zůstali na ocet.

My jsme si sice vystavěli pěkné domy a usídlili se v nich, což mi teda povídejte, rozmnožil se nám skot a brav, k tomu i hodně stříbra a zlata a vůbec všechno, co jsme kdy měli, a ještě k tomu jsme se dosyta najedli. Co by za to jiní lidé dali, ale jako by nám to bylo stále málo. Nezapomněli jsme snad na něco?

Snad právě na Boha, který se nám však stále připomíná svým slavným vyvedením z egyptského otroctví, ale i dnes tím, že mu máme opravdu za co děkovat. Jen ať se tvé srdce nevypíná, takže ano, Boha máme ve svém srdci, kde taky jinde, v rozumu? To bychom na něj tolik nezapomínali.

Takže abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařízení, která ti dnes udílím. Bůh není jen ten, díky komu se tu máme všichni rádi nebo ten, kte-

rému můžeme a máme za vše děkovat. Bůh je i ten, který od nás něco žádá. A co že to je?

Přikázání, práva a nařízení? Především na něj nezapomínat a pamatovat si vše, co nám i skrze Písmo říká, ale také myslet na to, že tu je i kvůli nám, tak proč bychom ho nemohli taky chvíli poslouchat a nemyslet stále na něco jiného.

Ano, možná se někdy až příliš soustředíme sami na sebe, případně své nejbližší, na svůj dostatek a zajištěnost, kterých však není nikdy dost a stále je co dělat.

A ano, byli jsme a budeme lidem putujícím. Poušť, ne-poušť, stále jsme na nějaké cestě ani ta Bohem zaslíbená země nebyla a není tím konečným cílem, chcete-li Božím královstvím. Tím je cesta sama, ať už vede, kam chce, vždycky někam dojde. Otázka je kam a kolik nás to bude stát ještě sil.

A ano, namísto nevděku a neposlušnosti, který lid provázel dříve, je tu najednou vděk a poslušnost, a to ne díky tomu, že bychom se Pána Boha začali bát a byl by jen naším ochráncem, ale proto, že se z něj stala taková krabička poslední záchrany, už není přítomen jen v kostele, je všude a my ho všude i hledáme. Dokonce, a právě i mimo ten kostel, snad i mimo nedělní bohoslužby, z Boha nedělního stal se Bůh civilní, Bůh, kterého je proč poslouchat a za co mu děkovat právě proto, že je najednou takřka všude.

A ano, i my se stále učíme. Žít z Božího slova, z Hospodinova rozkazu, zasahujícího do světa, učíme se být ve světě, ať už obrazně nebo reálně, a být tu taky chvíli spolu, učíme se poslouchat jeden druhého.

Ale, a to se vracím obloukem na začátek, máme se tak dobře, že za to všechno, co bylo již zmíněno, tak trochu zapomínáme Pánu Bohu děkovat. Máme dostatek jídla, máme střechu nad hlavou, máme dost svých věcí... A tak potřebujeme ještě Pána Boha, když teda všechno máme? Jistě že ano.

A potřebujeme ho jednak proto, že jsme si na svět nic nepřinesli ani si nic neodneseme a všechno to tu budeme muset takříkajíc nechat a pak ho potřebujeme právě proto, abychom tu na tom světě nemuseli být tak strašně sami. A nepotřebujeme ho mít jen ve svých srdcích, jakkoli nám tam s ním může být paradoxně nejlíp, potřebujeme ho ve svých společenstvích, ve svých snech i ve svých reálných životech, potřebujeme ho mezi lidmi a lidé zase potřebují nás.

O Pánu Bohu, církvi, sboru se nedá nemluvit, je-li tedy všudypřítomný, jen nás on sám, ony samy učí napřed děkovat a až pak trpělivě naslouchat, co se nám ten svět vlastně snaží říci. Že tu nejsme jen sami pro sebe, ale je i naším úkolem trpělivě zvat a někdy třeba i vést, aby se ani oni nebáli uslyšet něco z Božího slova, jeho

příkázání, práv a nařízení, ale i touze, chtění a přání být tu spolu s námi. A v čem že je ten problém?

Máme snad být opravdu vděční za to, co máme a víc nechťt ani v to už nedoufat? A co bychom vlastně ještě chtěli?

Nebýt tu tak strašně sami nebo naopak být tu aspoň chvíli sami? Či snad mít víc takových příležitostí, kdy se i farář vytáhne s trochu lepším kázáním? Je to zajímavé, ale my především nechceme zapomínat, už protože ani Bůh nezapomíná na nás. A je to zároveň zvláštní, vždyť je-li Bůh s námi, kdo proti nám?

Neděle díkčinění je právě takovou příležitostí k díkům za úrodou sklizenou za celý rok, za všechno, co jsme od Hospodina dostali, ale také, a především výzvou k vděčnosti i za ty, kdo jsou kolem nás, a to nejen k Pánu Bohu, ale hlavně k nim samým. Neboť pokud bychom měli být za něco kromě žita, pšenice, ječmene či ovsa vděční, tak za to, kdo všechno s námi tuto radost jednou za rok sdílí, už protože sdílený smutek, poloviční smutek a sdílená radost, dvojnásobná radost, jak jsem si nedávno opět vyslechl.

Ale rozumíme ještě tomu, co znamená děkovat, a ještě z toho mít radost nebo je to už tak trochu mimo realitu. Myslím, že rozumíme a celkem dobře, jen je dobré na to i občas pamatovat.